

Bohoslužby v Zábřeze 27.listopadu 2016

Mt 24,37-40

Milé sestry, milí bratři, možná si ještě vzpomenete, jak v nedávné době celý svět znejistěl, když se blížilo jedno magické datum. Něco se jistě stane, přijde konec světa, bude se odehrávat velká katastrofa. Na celé té záležitosti byly silně patrné dvě zvláštní věci. Jistota, kdy se to stane a strach z toho, co se stane. Magická data v kalendáři prostě takto na mnohé lidi působí. Mají určitou moc nad lidským myšlením. Něco se musí stát. A to něco bude hrozné. Dnes již víme, že se nestalo nic, tedy možná by se dalo říct, bohužel, protože, až přijde podobné magické datum, nikdo si již nevzpomene na to, že jde jen o plané poplachy, lidské konstrukce, které přinášejí jen strach a nejistotu.

Je skutečně zajímavé, že příchod toho posledního času má takový charakter hrůz a katastrof v lidském životě. Svou roli jistě hrají obrazy poslední knihy Bible i samotné vyprávění Ježíšovo. Války, ohně, to nejsou věci příjemné. Avšak za tím vším se skrývá ještě jeden důležitý důraz. Ono jde o čas soudu. Zkusme si na chvíli představit, že nemusí jít o reálné události, ale spíše obraz toho, co se odehrává v lidském nitru, v srdci člověka, když se setká s Božím majestátem, předstoupí před Boží soud. Není tomu právě tak, že v něm všechno začíná hořet, začínají se hroutit jeho jistoty, o které se opíral? Možná pomůže vzpomínka na mnohé zkoušky našeho života. Přípravné lavici na maturitu se říkáva potítko. Člověk se potí, vnitřně prožívá veliké napětí, všechno v něm hoří a poznává, že sebevědomá jistota předchozích měsíců je nějak pryč. Je sice trochu divné srovnávat maturitu s posledním soudem, nicméně v obou případech je přeci jen přítomno povědomí skutečnosti, že nyní je třeba vydat počet z toho, jak člověk naplnil uplynulé dny, týdny a měsíce. A přeci jen jistota toho, že obstojí není zdaleka pevná, stoprocentní. Ještě silněji to pak vyzní, když je spíše pevná jistota, že ten uplynulý čas člověk nenaplnil právě takovým způsobem, který by mu pomohl obstát. A tak se v nitru člověka začíná odehrávat skutečný boj. Vše, co představuje jeho strach, nabývá velice konkrétní podoby od hořícího ohně po pád hvězd a zatmění slunce.

Ježíš před svým odchodem k Otci ukazuje učedníkům, že jeho opětovný příchod bude pro každý lidský život zlomový okamžik. Nejde o žádnou maličkost, jde o celou lidskou existenci. Jelikož se jedná o setkání, které nemusí být vždy příjemné, člověk jej rád ze svých myšlenek vytěsňuje. To je způsob obrany, způsob vyrovnání se s tím, co bere člověku jistotu a sebevědomí. Proč se tím trápit? Proč se zabývat skutečností, že jednou za svůj život budu muset složit účty? To bude až zítra, dnes je ale dnes. Člověk tedy vytěsňuje, vytěsňuje, až nakonec zcela

zapomene. Přestane tématu věnovat pozornost. Trochu se zamyslí, vzpomene, když přijde nějaké to magické datum a svět zachvátí apokalyptická panika. Jinak je ale v klidu. Vždyť právě mnohá překonaná kritická data v kalendáři dávají tušit, že panika je zbytečná, příchod onoho důležitého dne velice relativní. To je skutečnost, ve které se nachází i naše životy. Řekl bych, že téma posledního soudu nepatří k tomu, nač bychom denně mysleli.

Příchod Syna člověka, tedy druhý Ježíšův příchod, je přirovnán k době Noeho. Byl to čas soudu nad zem, které se rozmohlo celým světem. S tímto soudem si nikdo nedělal starosti. Noe o něm sice mluvil, stavěl i koráb, ale vše se táhlo tak dlouho, že to ztratilo na pravděpodobnosti. Příchod onoho dne byl potom velikým šokem. Ta nečekanost zde má svůj význam. Příchod Páně se děje naprosto nečekaně. Děje se do běžného životního provozu. Lidé se bavili, prožívali bezstarostné dny. Čteme, že nikdo nic nepoznal. My se často snažíme pomocí různých znamení ten čas poznávat, chystat se na něj. Ale, jak zde čteme, on žádné zvláštní znamení mít nebude. Tedy až na jednu výjimku. Noe stavěl koráb. Stavěl ho dlouho, pro mnohé příliš dlouho. Tato stavba ukazovala k tomu, že se něco bude dít. Ale na druhou stranu, ten Noe vypadal spíš jako nějaký blázen, kterému je neradno věřit. Proto stavbu korábu jako znamení posledního času nikdo nevnímal. Bude to jako v dobách Noeho, praví Ježíš, to znamená, že i to rozpoznání času nějaké přichází. Nikoli v podobě nějakých výpočtů a odhadů. Těch už bylo tolik, že je snad z toho patrné, že tudy opravdu cesta nevede. To vodítko k rozpoznání času, které se dá přirovnat k Noeho korábu, je Ježíš a budování společenství církve. To je přeci stavba, kterou Bůh buduje, do které jsou křtem vytaženi ti, kteří mají být zachráněni z vod potopy – tedy soudu. V Ježíšově pozvání na palubu tohoto jeho korábu, této archy Ježíšovy, je možné vnímat příchod dne soudu. Možná si řekneme, že je to znamení dost zvláštní. Neukazuje přece nic konkrétního. Církev tu je už dlouho, prochází také různými přestavbami, reformami a podobně. Zde ale jde o něco jiného. Podobně jako u toho Noeho. Nejde o to, říct, kdy nastane čas onoho soudu, kdy přijde voda potopy, kdy přijde jako soudce Syn člověka. Jde o zvěst, že před tímto soudem je nabídnuta cesta záchrany, spásy. Ta je stále otevřena, ale nikdo neví, kdy se její dveře mohou zavřít. Z toho potom vyplývá jediná jistota – nastoupit na palubu Ježíšovy archy, nechat se pozvat, dokud s tímto pozváním za námi přichází.

Obraz společenství kolem Ježíše coby novodobé archy, místa spásy, má jeden pozoruhodný moment. Tato archa není vidět. Na rozdíl od času Noeho, není patrné, kde je ta hranice mezi těmi uvnitř a vně. Proto Ježíš zmiňuje ty dva na poli. Oba jsou na tom viditelně stejně, oba vyšli pracovat. Ani jeden patrně nešel na to pole s tím, že dnes to zabalí dřív, protože přijde Syn člověka a vezme ho k sobě. V tom jsou tedy stejní. Tak jako náš svět. Když se podíváte po lidech na ulici, není patrné, kdo je učedník Ježíšův a kdo jím není. Všichni jdou za svými starostmi, sledují své zájmy, žijí běžným životem. Rozdíl se ukáže až v tom okamžiku příchodu. V čem byli ti dva tedy jiní? V čem se liší? Jediný rozdíl je v tom, že jeden patří ke Kristu, je na jeho arše, druhý ne. Obraz je to docela důležitý, protože mimo jiné také nás samotné upozorňuje na to, abychom nesoudili, kdo bude nebo nebude zachráněn. Naším pohledem to při vši snaze nedokážeme poznat. To mimo jiné znamená, že ta Ježíšova archa se vůbec

nemusí krýt s viditelnou církví, nemusí vůbec souviset s tím, zda-li je člověk někde zapsán jako člen církve. Jediná souvislost je zde s přijetím pozvání, které Ježíš člověku nabízí, aby ho následoval, aby šel za ním. To je ten rozhodující moment.

Otázka druhého příchodu Ježíšova je pro církev jistě důležitá. Vždyť se jedná o čekání na událost radostnou. Posun od obav k radosti v souvislosti s druhým příchodem Páně, přichází s proměnou vztahu k Ježíši. Dost možná také znáte to rozlišení vhodného a nevhodného času návštěvy. Vhodný je tehdy, když je doma uklizeno, nevhodný, když máme takový řekněme pracovní nepořádek. I Ježíše raději vidíme, raději k němu přicházíme, když máme v sobě uklizeno, když může přijít do čistého srdce. Jenže tam, kde se žije, tam není přece možné vždy držet úplný pořádek. A tak je potřeba průběžně uklízet. To platí i ve vztahu k Bohu, k Ježíši. Žijeme v tomto světě, do tohoto našeho světa za námi náš Pán přijde. Proto je otázka čistoty a připravenosti otázkou každodenního života, nikoliv nějakého nárazového očišťování, jak nám to zrovna vyjde. A základem je zde vztah k Ježíši, který stojí na lásce a důvěře. To je také ta neviditelná přítomnost na jeho arše. On nás Ježíš přeci zná a ví, jak to u nás chodí. Hrát si jednou za čas na téměř svaté bez úhony nemá skutečně smysl. Bez něj totiž nejsme schopni ten pořádek udržovat. Proto je na místě spíše umět Ježíši vyznávat, co se v nás odehrává, dávat to do jeho rukou, aby nás on sám očistil, aby v nás uklidil. Jde tedy o spolehnutí na jeho milost. V tom se tedy také ti dva na poli liší. V tom se liší dva stejní v davu tohoto světa. Jeden nic neřeší, spoléhá na sebe, spoléhá, že má dost času. Druhý spoléhá na Kristovu milost. Proto také nezůstává venku, ale vstupuje do společenství Ježíšova, kde s radostí vítá jeho návrat.

Nevíme, kdy Ježíš přijde. Když se nyní shromažďujeme, abychom slavili blízkost jeho příchodu, nemá to nic společného s tím, že o nějakém konkrétním čase víme. Mnohem důležitější je v tuto chvíli jiná věc. Máme si uvědomit, co pro nás Ježíš znamená, jak moc na něj spoléháme ve svém životě, jak moc budujeme s Ježíšem svůj vztah. Očekávání jeho příchodu je silně ovlivněno tím, jak ho vnímáme. Je jen formálním vládcem, soudcem, před kterým potřebujeme rychle uklidit vše, co nás špiní? Nebo je Pánem, kterému důvěřujeme a v jeho příchodu čekáme naplnění touhy po společenství právě s ním? Jestliže jej očekáváme jako někoho, kdo k nám patří, kdo je součástí našeho života, není zde potom přeci prostor pro strach, není třeba se bát. Vždyť čekáme toho, který naše viny a hříchy vzal na svůj kříž, aby tak již nebyly tím, co nás od něj odlučuje, co svírá naše životy a před jeho světlem nás žene do kouta. Čas běží a s ním i naše životy. Smíme se v nich radovat beze strachu z toho, co jednou bude muset přijít. Vždyť již nejsme těmi, kdo sedí vně, ale mohli přijmout pozvání tam, kde Bůh je člověku světlem, kde Bůh člověka uzdravuje a zachraňuje. Nepátřejme, kdy se Ježíš vrátí, ale těšme se z toho, že to jistě bude brzy.

Pane Ježíši, slíbil jsi, že se k nám vrátíš, přijdeš ve své slávě jako král a soudce. Dej nám, ať doufáme ve tvou milost, ať každý den hledáme tvou blízkost a těšíme se, že setkání s tebou bude naplnění naší touhy po tvé přítomnosti.

@page { margin: 2cm } p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120% }

Amen.